

Lod' v láhvi

Adéla Vaňková

Lod' uzavřená ve sklenici je jako hlava
introverta melancholika.

Neříká nic nikomu,
neví, kam má jít dál,
přemýšlí o tom, co má být.

Jen čeká, až se sklo jednou rozbije...

Lodkou
Pavla Jaklová

Složím si loďku papírovou,
vypluju na řeku snovou,
s fantazií, plna síly
vrazím mezi krokodýly.

Budou koulet očima,
loď se radši stočí na
jihozápad severu,
to už bude k večeru.

Uvítají mě tam želvy,
a jak každý bohužel ví,
cesty vždycky vedou k tomu,
že nás chtějí vrátit domů.

Až mě Labe domů hodí,
zaparkuju se svou loď
do garáže v láhvi od rumu,
co jsem si koupila v Konzumu.

Chci zpátky

Daniel Rychlík

Draci... tomuto světu vládou tato velká létající, šupinatá stvoření. Některá plivou oheň, jiná ti z tvé kofoly udělají nanuk, někteří zase jsou schopni přivolat déšť nebo vyletět z mraku jako blesk.

A já... mezi ně nezapadám. Jsem odlišný, neumím létat ani plivat oheň. Jsem pouhý člověk a musím se skrývat, aby mě nenašli, abych se nestal jejich pečenou svačinkou. Krom téhle nelákavé vyhlídky na smrt jsou to úchvatná stvoření.

Našel jsem si krásný místo, kde byl výhled na údolí mezi dvěma horami. Tady jsem trávil plno času... Dokud mě prudké pípání budíku neprobudilo a já jen doufal, že se zase vrátím zpátky.

Normálně jiný

Barbora Nesvadbová

Tak nebo takhle, co si mám převzít z těch tvých *echtle* mechtle?
Být normální?

To radši zůstanu sama sebou, než být jako ostatní.

Chápej, nechápej, ale jsme asi rozdílný,
tak se tady se mnou nehádej, kdo je tu líný.

Tohle není lenost, ale vrozená kreativita
a ne jako ta vaše naivita.

Jestli tě nezajímám, tak běž prostě dál,
tam, odkud ten vítr vál.

Nech mě kreslit, nech mě verše psát,
můžeš si klidně na čelo tukat.

Radši budu bláznem, co ví, jak rýmy skládat,
než abych něco, co smysl nemá, musela vykládat.

Radši budu ten, co nezapadá,
než abych byla ten, co jinak z venku než zevnitř vypadá.

Růže v dlani

Eliška Šidlovská

Držím růži v tiché, klidné dlani,
její trny jemně zraní,
ale já ji dál nepouštím,
protože jsi to ty,
kdo mi ji dal.

Okvětní lístky tiše voní,
jako chvíle, co nás spojí,
v každém doteku jiskří cit,
který nedokážu skrýt.

Krev a láska spolu splývá,
v bolesti se něha skrývá
a já vím,
že i když to někdy bolí,
s tebou růže nikdy neumírá.

